

หน้าาก

บทที่ 18

รถยนต์คันใหญ่รุ่นล่าสุดที่แล่นมาจอดที่หน้าประตู ในลักษณะ ปักหัวเตรียมจะเลี้ยวเข้า ทำให้ร่างสมส่วนที่นั่งเล่นกับเด็กหญิงร่างจ้อย อยู่บนชิงช้าที่มุมระเบียงหันมามอง ใบหน้าเปล่งปลั่งขึ้นทันใดกับ ร่างสูงที่ลงจากรถมาเปิดประตูตัวเอง จนเด็กรับใช้ที่วิ่งออกมาไม่ทัน ได้แต่เดินมาคอยปิดประตูกลับเมื่อชายหนุ่มกลับไปพารถเลื่อนเข้ามา จอดเทียบกับรถยนต์คันเล็กเอี้ยมहरुที่จอดแอบอยู่ก่อน หญิงสาว ลูกตามคว้าวางจ้อยที่ไต่ลงจากชิงช้าจะวิ่งลงบันไดมาต้อนรับผู้ที่เพิ่งจะ มาถึงขึ้นมาอ้อมไว้ ร้องว่า

“ เดี่ยวคะน้องหลิว รอตงนี่ ประเดี๋ยวคุณลุงก็มาคะ ”

เด็กน้อยมิได้คืนรน แต่เกาะคนอ้อมไว้อย่างเชื่อฟัง ผมสีอ่อน เส้นบางเรียบเป็นเงา ดวงตาใสแจ้วและพวงแก้มแดงปลั่ง ทำให้ หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะจรดจุมกลงจุมพิต ปรกกายตาวาววามส่งให้ คนที่ลงจากรถเดินอมยิ้มตรงมาหา

“ สวัสดีครับ ” ปรกกายตาของเขาเรริกวาววามไม่แพ้กัน “ ดีใจจัง กลับบ้านมาวันนี้หายเหนื่อยเลย ”

“ ลุงระ ลุงระ ”

ชายหนุ่มไม่ได้รับร่างจ้อยที่ทำท่าจะโผล่เข้าหา แต่แกล้งเกาะ อยู่กับแขนขาวๆ ที่โอบอ้อมเด็กน้อยอยู่อย่างนั้น ใบหน้าของหญิงสาว เป็นสีเรื่อขึ้นกับไออุ่นของคนที่มาเ็นอยู่เกือบจะชิด ซ้ายยังก้มลงมาจุม เด็กหญิงใกล้จนไต่กลิ่นหอมอ่อนๆ จากใบหน้าที่แทบจะสัมผัสสถูก จน เธอต้องเอนศีรษะหลบ

“ ชื่นใจ... น้องหลิวคิดถึงลุงระไหมคะ ” เขาแกล้งอ้อยอิ่ง เกาะเธออยู่อย่างนั้น

ทักทายชัดเขินจนทำอะไรไม่ถูก รู้สึกร้อหนาวบเมื่อมืออุ่นๆ สัมผัสเอวด้านหลัง

พอดีกับที่ระรินถือซามลายการ์ตูนสีหวานใบเล็กออกมาจากด้าน ใน ชะงักกับภาพชายหญิงที่คล้ายจะเกาะกันอยู่โดยมีลูกสาวของเธอ อยู่ตรงกลาง ใบหน้าขาวใสที่ปราศจากเครื่องสำอางขริมลง

ชายหนุ่มรับร่างจ้อยไปจากทักทายคล้ายจะกลบเกลื่อนความผิด ยังไม่วายแอบมองใบหน้าอ่อนสีเรื่อที่พอเป็นอิสระก็ถอยห่างออกไป ทันที เธอพูดเก้อๆ

“ พอคุณลุงมาก็วิ่งจนตักแล้วจะกลิ้งลงบันได ”

“ น้องหลิวมาทานอาหารได้แล้วคะ ”

“ เดี่ยวก่อนซี ต้องให้ลุงระชื่นใจก่อน ”

ระรินเดินมาอ้อมลูกสาว “ วันนี้รินพาน้องหลิวออกไปซื้อของ คิดถึงคุณทัก ก็เลยโทรชวนทานข้าวกลางวัน คุณทักใจดีช่วยถือของ ให้รินกับน้องหลิวซ้อปั้งแล้วพามาส่ง รินก็เลยชวนให้อยู่ทานข้าว เย็นด้วยอีกมือ ”

“ ที่ผมชวนแทบตาย ไม่ยอมมา ” เขาต่อว่า

ทักทายยิ้มเขิน “ จะว่าไม่ยอมมาได้ยังไงคะ พบกันตั้งกี่ครั้ง แล้ว ”

“ ไม่กี่ครั้งเอง.... ” เขาออกอ้อน

ระรินอ้อมลูกไปนั่งชิงช้า รู้สึกผิดอยู่ลึกๆ ที่วันนี้เธอเป็นฝ่ายล่อ “เหยื่อ” ให้มาถึงที่นี่ตามคำสั่งของรหัทและปองทอง แต่เธอก็ อยากรู้เหมือนกันว่าจริงๆ แล้วทักทายเป็นคนอย่างไร เธอบอก พี่ชายว่า รินอยากรู้ว่า พี่ระจะใจร้ายได้ถึงขนาดไหน

รหัท ไม่แน่ใจเหมือนกัน ว่าเขารอวันที่จะพบหญิงสาวด้วยจิตใจ อาฆาตมาดร้ายหรือไม่ วูบแรกที่มองเห็นเธอ คล้ายหัวใจเขาจะ กระตุกวาบแล้วชโลมด้วยความอบอุ่น บ่อยครั้งเมื่ออยู่ด้วยกัน ที่เขา ลืมความขุ่นข้องในอดีตไปโดยสิ้นเชิง หากพอนึกได้ก็ยึดมั่นไว้ราวกับ เป็นหลักประจำใจสำหรับจะก้าวเดินไปข้างหน้า

ดูเหมือนว่านอกจากสองพี่น้องชายหญิงผู้เป็นเจ้าของบ้าน จะ เอาใจผู้มาเยือนอย่างดีแล้ว น้องหลิวก็ทำหน้าที่รับแขกให้รู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองได้ไม่แพ้กัน ร่างจ้อยวิ่งเตาะเตาะร้อนไปมาและมักจะถลา

มาเกาะร่างบางที่บางครั้งลงมานั่งบนพื้นร่วมกับคนอื่นๆ พร้อมจะ
 อ้าแขนรับและซุกปลายจมูกมกมกๆ ลงกับพวงแก้มสีชมพูที่เอียงให้
 ตามคำยุยงของ “ลุงระ” ผู้ซึ่งส่งสายตาระริกวาบวิบมองตาม เวลา
 ผ่านไปอย่างรวดเร็วจนอาหารมีมูลค่าของผู้ใหญ่ผ่านพ้น น้องหลิว
 ซึ่งนั่งเล่นอยู่กับป้าไฟ ถูกมารดาเรียกให้เข้านอน ะรินยังไม่วายพูดไว้
 ก่อนว่า

“ คุณทวดอย่าเพิ่งกลับนะคะ รินพาน้องหลิวไปนอนแป๊บเดียว
 แล้วจะกลับมาคุยด้วย ”

ป้าไฟเข้ามาหนึ่งชั้นเข้ากับพื้นยัดบริเวณหน้าโทรทัศน์ดูละคร
 ขณะที่สาวใช้เก็บโต๊ะอาหาร รหัทตะและแขนทัดทยา พยักหน้า
 ไปทางระเบียบ

“ ออกไปนั่งข้างนอกกันดีกว่าครับ ”

หญิงสาวลุกตามอย่างว่าง่าย ชายหนุ่มเปิดประตูรอให้เธอก้าว
 ออกไปก่อน ในระยะชิดใกล้ เธอรู้สึกถึงดวงตาที่จับมองราวกับจะ
 เก็บรายละเอียดทุกตารางนิ้วของใบหน้าเธอ ประตูที่ปิดตามหลัง
 คล้ายจะกั้นโลกภายนอกไว้ ไฟระเบียงส่องสว่าง ไกลออกไป....
 สนามเล็กๆ ที่ปลูกประดับไม้ดอกไม้ใบตรงนั้นตรงนี้ มีดแล้ว ดวงไฟ
 ส่องประกายอยู่เป็นระยะตามแนวรั้ว นานๆ จะมีรถแล่นผ่านหน้าบ้าน
 สักครั้ง

“ เวลากลางคืน ที่นี่เปลี่ยวเหมือนกันนะคะ ” เธอชวนคุย
 “ กลางวันถึงจะเจียบแต่ก็ยังเห็นคนเดินอยู่บ้าง ”

“ คุณคงเคยชินกับการอยู่คนเดียว กลางเมือง ” เสียงเขาอ่อน

“ คุณระบุเป็นผู้ชายคงจะรู้สึกอะไร แต่ะรินไม่เคยบ่นเลยหรือ
 คะ ”

“ ถ้าต้องอยู่คนเดียวเขาก็ไม่ชอบเหมือนกัน แต่ว่าผมกลับ
 บ้านเร็วไม่ค่อยได้ทิ้งไปไหน พอเลิกงานถ้าไม่มีอย่างอื่นสำคัญก็จะ
 ตรงกลับบ้านเลย ”

ประกายตาเธอสะท้อนความชื่นชม เปรียบเทียบตัวเองที่เคย
 ต้องรอการกลับบ้านของจาริตจนเลิกรอไปนานแล้ว บัดนี้เธอปรับนิสัย
 ตัวเองที่จะอยู่คนเดียว โดยไม่หวังว่าผู้ชายที่อยู่ด้วยจะกลับ มาตอนไหน
 กลับมาด้วยท่าทีอย่างไร สีหน้าเครียด ท่าทีเหน็ดเหนื่อยเฉื่อยชา
 หรือไม่ก็หงุดหงิดอารมณ์เสียเพราะเหตุการณ์แข่งขันประจำวัน และ
 รายงานที่บอกให้รู้ว่าผลกำไรการค้าจะลดลงจากที่คาดหวัง หรือว่า
 แซมขึ้นสดใสกลบเกลื่อนความผิดที่ทิ้งเธอไปอยู่กับหญิงอื่นมาทั้งคืน

ใบหน้าระบายยิ้มของคนตรงหน้ายามกลับถึงบ้านจุดความอบอุ่น
 ขึ้นวูบ เธอยังแหว่เสียงหัวทุ่ม...

....ดีใจจัง กลับบ้านมาวันนี้หายเหนื่อยเลย....

แม่บ้านของเขาคงโชคดีกว่าผู้หญิงคนอื่นในโลก

“ ช่วงนี้งานเป็นยังไงบ้างคะ ”

สีหน้าอีกฝ่ายขมขม ริมฝีปากสีอ่อนในแฉดล้อมของไรเครา
 เขียวจางๆ ขบกันเป็นเส้นตรง

“ ก็ยุ่งหน่อยครับ ”

“ มีอะไรจะให้ตัดช่วยหรือเปล่าคะ ”

เขาผินยิ้ม “ ช่วยอย่ารำคาญเวลาผมทำหน้าที่เครียดก็พอ ”

หญิงสาวหัวเราะ “ ทัดไม่ใช่คนขี้รำคาญหรอกคะ จริงซี
 ยังไม่รู้เลยว่าคุณรหัททำงานอะไร ”

“ ผมเข้าหุ้นกับเพื่อนชายพวกอะไหล่รถยนต์ ” เขาตอบ
 ไม่แปลกใจที่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งทำสีหน้าแปลกใจ

“ หรือคะ ทัดก็...” เธอเปลือ แต่กี่ยุดไว้แต่เพียงนั้น

“ อะไรครับ ”

“ เปล่าคะ ”

ดวงตาใสๆ หลบมองพื้นอย่างมีพิรุณ สิ่งสุดท้ายที่ตัดทนายจะทำ
 ก็คือเปิดเผยตัวเองกับรหัท จาริตถูกเปรียบเทียบกับเป็นยักษ์ใหญ่ใน
 วงการธุรกิจที่ชายหนุ่มเอ่ยถึง หากรหัทรู้จักจาริตแม่เพียงชื่อ อีก
 ไม่นานก็สืบสาวมาถึงเธอได้ง่ายๆ เธอกลัวว่าเขาจะโกรธเกลียดจน
 เติหนึหายไปกับก่อนที่เธอจะทันปรับความรู้สึกเกลียดชังที่เขามีต่อพ่อ
 และทุกคนที่เกี่ยวข้องกับไฟไหม้ครั้งนั้นให้เบาบางลงได้

“ ทัดพอจะรู้เรื่องอยู่บ้าง ”

ชายหนุ่มรู้แก่ใจอยู่แล้วจึงไม่ได้ซักไซ้ว่าทำไมเธอจะรู้เรื่องธุรกิจดังกล่าว เขาได้แต่แก้มองป็นสีหน้า

“ที่ลำบากเพราะว่าผมไม่มีความรู้หรือว่าพื้นฐานเกี่ยวกับงานนี้มาก่อนเลย” เสียงพูดขรึม เหน็ดเหนียว “เพื่อนสนิทกันเขาทำอยู่ก่อน ผมเห็นเขาไปได้ดี พอเขาชวนเข้าหุ้น ผมก็ทุ่มลงไปสุดตัว สิ้นค่าพวกนี้ทำกำไรได้สูง บางอย่างบวกราคาได้หลายเท่าตัว ”

“ ค่ะ แล้วยังไง ”

“ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มี ผมเอาไปลงทุนงานนี้หมด ”

“ แล้วมีปัญหาอะไรคะ ”

“ เพื่อนถอนตัว ทั้งผมไว้กับบริษัท ทั้งๆ ที่ผมไม่มีความรู้อะไรเท่าไรเลย ” ชายหนุ่มสีหน้า สีหน้าเคร่งขรึม

“ อ้าว ”

“ เขามีปัญหาครบครันแล้วก็ปัญหาส่วนตัวอื่นๆ ” เป็นคำอธิบาย “ ก็เลยขนย้ายลูกเมียไปเมืองนอกหมดแล้ว ”

“ แล้วลูกน้องที่ทำงานด้วยล่ะคะ พวกเขาน่าจะต้องทำงานกันต่อกันได้ ”

“ ถูกซื้อตัวไปหมด ” เสียงตอบเจือหัวเราะขึ้นๆ “ งานของผมมันเล็กๆ คนเก่งก็เลยไม่อยากทำด้วย ลูกน้องที่ยังอยู่ก็ไม่เก่งแล้วยังไว้ใจไม่ได้ นึกว่าเราไม่รู้อันก็เลยลวดยาว ผลเป็นไม่ได้เลย ชุกนั้นชอนนี้ ”

“ แ่จจริง ” ทศทายาเสียงอ่อน มองอย่างเป็นห่วง

“ ตอนนี้มีปัญหาเรื่องการแข่งขันตามมาอีก ” เขาเล่าต่อ “ ของที่ผลิตในนี้มีน้อย ถึงบางอย่างคุณภาพดีแต่คนไม่เชื่อถือ ก็เลยแข่งกันลดราคาทำให้ทำกำไรไม่ได้ ส่วนของนอกเราก็ไม่ได้นำเข้าเอง กว่าจะมาถึงผม ก็ถูกบวกราคาเข้าไปไม่รู้เท่าไร เราเป็นผู้ค้ารายเล็กก็เลยถูกบีบตลอด ”

ประกายตาขรึมประสานกับดวงตาใสๆ ที่บอกความยุติธรรมใจ เขาเรียกความเห็นใจจากเธออย่างเต็มที่ด้วยรอยยิ้มผืนๆ ราวกับกำลังเหน็ดเหนื่อยเต็มที่

“ ปัญหาต่างๆ มันมาเกิดหลังจากเพื่อนทิ้งงานไปแล้ว ผมไม่มีพื้นฐานมาก่อนแล้วยังไม่มีคนช่วยก็เลยเหนื่อย...”

“ ถ้ามีอะไรที่ทศจะช่วยได้ก็เต็มใจทำให้ทุกอย่างค่ะ ”

น้ำเสียงและสีหน้าเธอบอกความตั้งใจจริงเปี่ยมล้น ประกายตาในใบหน้าสะอาดสะอาดอันที่ลอยอยู่สูงขึ้นไปวาววับขึ้น รอยยิ้มนุ่มนวลชะโลมใจให้เธออบอุ่น

“ จริงหรือเปล่าครับ ”

“ จริงค่ะ คุณรหัสบอกมาได้เลย ”

ร่างสูงเดินผ่านไปนั่งชิงช้าที่มุมระเบียง หญิงสาวได้แต่เดินตามไปนั่งบนขอบระเบียงซึ่งทำด้วยหินอ่อนเป็นที่นั่งเล่นตรงหน้า

“ เต็มใจทำให้ทุกอย่างหรือ ” เสียงถามหยอกเย้าประกายตาวิบวับทำให้เธอคลายใจที่เขาลืมเรื่องกลุ่มใจเสียได้

“ ถ้าไม่เหนือบากว่าแรงก็จะทำทันทีค่ะ ”

ชายหนุ่ม ตบมือลงบนที่นั่งข้างกาย

“ ช่วยมานั่งตรงนี้น้อยสิครับ ”

เธอหัวเราะพลาแสงสีหน้า นึกว่าเขาล้อเล่น

“ แค่นี้ก็เหนือบากว่าแรงซะแล้ว ” เสียงทุ่มตัดพ้อ “ แล้วอย่างนี้ผมจะกล้าเอ่ยปากอะไรอื่นได้ยังไง ”

สีหน้าของเธอเรือขึ้น “ เตียวระรินมาเห็นจะเข้าใจผิด ”

“ เข้าใจผิดอะไรครับ ”

เมื่อไม่มีคำตอบชายหนุ่มจึงขยับไปจนชิดมุมที่นั่ง ทำท่าบิบบัวจนน่าขัน “ เอ้า ผมนั่งริมสุดข้างนี้ คุณนั่งริมสุดข้างโน้น ห่างพอหรือยัง... ไหนว่าจะช่วยทุกอย่าง แต่เริ่มต้นก็ปฏิเสธแล้ว...”

สีหน้าร่าเริงออกอ้อนทำให้ร่างบางๆ ลุกไปนั่งที่อีกมุม เว้นที่แคบๆ ตรงกลางไว้ “ ทัดกลัวชิงช้าจะพังต่างหาก ”

“ ไม่พังหรอกครับ คุณตัดตัวนิดเดียว ทานอะไรก็น้อยแล้วเมื่อไหร่จะอ้วน ”

“ อยากให้อ้วนหรือคะ ”

“ อยากให้แข็งแรง ” เสียงพูดอาหาร

“ ทัดไม่เจ็บไข้ได้ป่วยมาหลายปีแล้วนะคะ ”

“ แปลว่าสุขภาพดี ” เขาคำว่ามือเธอโดยไม่ให้หันตั้งตัว ดึงออกมาจับให้แบออกและยึดไว้แน่นเมื่ออีกฝ่ายพยายามจะดึงกลับ ทำให้พิณจพิเคราะห์เหมือนกำลังตรวจดูอะไรสักอย่าง

“จริงด้วย มือแดงอย่างนี้แปลว่าร้ายและแข็งแรง ”

สีหน้าของเธอแดงเรื่อชัดเขิน มือที่จับมือเธอไว้อย่างถื่อวิสาสะ สากกระด้างแต่แข็งแรงและอบอุ่น กระแสบางอย่างที่ไหลผ่านเข้ามา ทำให้จิตใจเธอกวัดแกว่ง

“ ทัด่วยน้ำและออกกำลังที่ห้องฟิตเนสอาทิตย์ละหลายครั้ง ”

“ อย่างนี้ถ้าแต่งงานคงจะมีลูกได้สักโหล ”

“ แหม ไม่ใช่แม่หมูนะคะ ”

“ อยากให้ใช่ ถ้าผมเป็นพ่อหมู ” เสียงทุ้มเจือหัวเราะ ปรกาศตาวิบวิบไม่คลาย.....

แม่ทัตทยา จะบอกให้ชายหนุ่มอยู่บ้านกับบรรริน รหัสก็ยังคงตั้งต้นนั่งรถออกมากับเธอจนได้ เขาให้เหตุผลว่า

“ ถ้าเกิดรถเสียกลางทางจะลำบาก ”

“ รถคันนี้ไม่เคยเสีย ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ ”

“ ผู้หญิงสาวสวยขับรถคนเดียวกลางค้ำกลางคืนมันไม่ปลอดภัย หากใครเห็นเข้าตอนรถติดแล้วติดใจ ตามมาทำอะไรละก็แย่เลย ” เขาพูดเสียจนน่ากลัว

ทัตทยาไม่ได้กลัว แต่ก็ไม่อาจเมินข้อเสนอ

“ แล้วคุณจะกลับยังไงคะ ”

“ พอถึงคอนโดคุณแล้วผมก็เรียกแท็กซี่กลับ ”

ความอาทรของอีกฝ่ายหลอมละลายเธอจนใจอ่อน ร่างใหญ่ทำให้รถคันเล็กคับแคบแต่อบอุ่น เสียงทุ้มหยอกเย้าเจือหัวเราะของเขา เป็นคล้ายเสียงดนตรีประโลมใจ เธออวลความสุขเสียจนไม่เป็นตัวของตัวเอง

พอใกล้ที่หมาย หญิงสาวก็จอดรถ

“ ลงตรงนี้แท็กซี่เยอะ คุณจะได้อีกกลับสะดวกนะคะ ”

“ อ้าว จะไล่ลงละหรือครับ แล้วคอนโดฯ อยู่ที่ไหน ”

เธอจะบอกได้อย่างไร ทัตทยาจำต้องปกปิดตัวเองไว้อย่างเหนียวแน่น ไม่เช่นนั้นมันคงจะเป็นฝันร้ายแน่หากเขาทำให้เธอแปลกใจด้วยการบุกมาหาถึงที่ เธอยังไม่พร้อมจะเปิดเผยตัวในตอนนี้

“ อยู่ไม่ไกลข้างหน้านี้แล้วค่ะ ”

อีกฝ่ายมองอย่างขงใจ เธอจึงรีบไปพูดว่า

“ ตรงนั้นหาแท็กซี่ยาก พอขึ้นรถแล้วยังต้องไปยูเทินอีกไกล รถช่วงนั้นติดมากด้วย ”

รหัสซ่อนหัวเราะไว้ในอก อดนึกเวทนาไม่ได้

“ จะไม่ให้ตามมากขอคอกที่บ้านก็บอกมาเถอะ ”

“ ถ้ารู้แล้วจะตามมาหรือคะ ”

ชายหนุ่มหัวเราะ ปลายมืออยู่ที่เอื้อมมาสัมผัสใบหน้าเรียกความหวานไหวขึ้นในดวงตาเธอ

“ งั้นก็ขับรถต่อไปดีๆ นะครับ ”

“ ขอขอบคุณที่นั่งรถมาเป็นเพื่อนค่ะ ” เธออดอาลัยมืออุ่นที่ละจากไปไม่ได้

“ ขอขอบคุณที่ให้มาด้วย ”

ปรกาศตาเขายังวาววามหยอกเย้า รอยยิ้มที่เรียกรอยยิ้มที่แก้มทำให้ใบหน้าสีอ่อนในกรอบหน้าได้สัดส่วนดูอ่อนโยนช่างเล่นร่างสูงหันไปเปิดประตูก้าวออกไป เขายังก้มลงมาขยิบตาลอดกระจกหน้าต่างเป็นการรำลา...

จาริตยังไม่กลับบ้านอย่างที่บอกไว้ก่อนแล้ว มหาเศรษฐีหนุ่มรู้ว่าเธอไปกับเพื่อน แต่ไม่รู้ถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในคำบอกกล่าวเป็นเชิงขออนุญาตเมื่อเธอโทรศัพท์คุยกับเขาในตอนบ่าย ทัตทยาไม่ได้รับรู้สึกว่าแหวกกับสภาพบ้านที่ว่างเปล่าอย่างที่เคยรู้สึกเสมอ ในช่วงระยะเวลาหลายปีมานี้.... บัดนี้ เธอฮัมเพลงอยู่ในลำคอ ใบหน้าเปล่งปลั่งดวงตาที่สะท้อนออกมาจากกระจกเหนืออ่างล้างหน้าในห้องน้ำและโต๊ะแต่งตัวเป็นประกายระยิบ

เธอทอดตัวลงนอนในชุดนอนบอบบางด้วยรอยยิ้มพริ้มเพรา

ความสุขหนอ มันเป็นเช่นนี้เองหรือหรือ.....